Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 22. decembra 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi – Podmienky výkonu – Dôvody pre nepovinné nevykonanie – Článok 4a ods. 1 vložený rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV – Zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody – Pojem ‚konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia' – Rozsah – Osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená na trest odňatia slobody v konaní, ktoré prebiehalo v jej prítomnosti – Trest, ktorého výkon bol neskôr čiastočne a za určitých podmienok odložený – Následné konanie, ktoré viedlo k zrušeniu odkladu pre nedodržanie týchto podmienok – Konanie o zrušení odkladu, ktoré prebiehalo v neprítomnosti dotknutej osoby"

Vo veci C-571/17 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) z 28. septembra 2017 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa výkonu európskeho zatykača vydaného na

Sameta Ardica,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (spravodajca),

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. novembra 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Openbaar Ministerie, v zastúpení: K. van der Schaft a U. E. A. Weitzel, splnomocnení zástupcovia,

– S. Ardic, v zastúpení: T. O. M. Dieben, L. J. Woltring a J. W. Ebbink, advocaten,

– holandská vláda, v zastúpení: J. Langer a M. K. Bulterman, splnomocnení zástupcovia,

– nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a M. Hellmann, splnomocnení zástupcovia,

– Írsko, v zastúpení: G. Hodge, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Mullan, BL,

* Jazyk konania: holandčina.

– Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. decembra 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača, ktorý vydal Staatsanwaltschaft Stuttgart (prokuratúra v Stuttgarte, Nemecko) na pána Sameta Ardica na účely výkonu dvoch trestov odňatia slobody v Nemecku, pričom tento európsky zatykač má byť vykonaný v Holandsku.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Pod nadpisom „Právo na spravodlivé súdne konanie“ článok 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) stanovuje:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. …

2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

3. Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.“

Právo Únie

Charta

4 Články 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) sú súčasťou jej hlavy VI, nazvanej „Spravodlivosť“.

5 Podľa článku 47 Charty, nazvaného „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

…“

6 Vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) v súvislosti s článkom 47 druhým odsekom Charty spresňujú, že toto ustanovenie zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP.

7 Článok 48 Charty, nazvaný „Prezumpcia neviny a právo na obhajobu“, stanovuje:

„1. Každý, kto je obvinený, sa považuje za nevinného, kým jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

2. Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“

8 Vysvetlivky uvedené v bode 6 tohto rozsudku v tejto súvislosti spresňujú:

„Článok 48 je rovnaký ako článok 6 ods. 2 a 3 EDĽP…

…

V súlade s článkom 52 ods. 3 charty má toto právo rovnaký význam a rozsah pôsobnosti ako právo zaručené EDĽP.“

9 Článok 52 Charty, nazvaný „Rozsah a výklad práv a zásad“, uvádza:

„…

3. V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDĽP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.

…

7. Súdy Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.“

Rámcové rozhodnutia 2002/584 a 2009/299

10 Článok 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [EÚ].“

11 V článkoch 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia sú taxatívne stanovené dôvody na povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

12 Rámcové rozhodnutie 2009/299 spresňuje dôvody, na základe ktorých môže vykonávajúci súdny orgán členského štátu odmietnuť výkon európskeho zatykača, ak sa dotknutá osoba nezúčastnila na konaní.

13 Podľa článku 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 s názvom „Ciele a rozsah pôsobnosti“:

„1. Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.

2. Týmto rámcovým rozhodnutím sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 zmluvy, vrátane práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu, a všetky povinnosti justičných orgánov v tomto ohľade zostávajú nedotknuté.

3. Rámcové rozhodnutie ustanovuje spoločné pravidlá uznávania a/alebo výkonu justičných rozhodnutí, ktoré boli vydané v jednom členskom štáte (členský štát pôvodu) po konaní, na ktorom dotknutá osoba nebola prítomná, v druhom členskom štáte (vykonávajúci členský štát)…“

14 Článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 bol vložený článkom 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 a je nazvaný „Rozhodnutia vydané v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila“. Jeho odsek 1 znie takto:

„Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu:

a) bola včas:
   i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania,

   a

   ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

alebo

b) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;

alebo

c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:
   i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

   alebo
   ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;alebo

d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:
   i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového,

   a
   ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.“

15 Článok 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 znie:

„Európsky zatykač obsahuje nasledujúce informácie stanovené v súlade s formou, obsiahnutou v prílohe:

a) totožnosť a štátnu príslušnosť vyžiadanej osoby;

b) názov, adresu, telefónne a faxové číslo a e-mailovú adresu vydávajúceho súdneho orgánu;

c) dôkaz o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom, ktoré spadá do rozsahu článkov 1 a 2;

d) charakter a skutkovú podstatu trestného činu, najmä vo vzťahu k článku 2;

e) opis okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžiadanej osoby na trestnom čine;

f) uložený trest, ak existuje konečný rozsudok, alebo určený rozsah trestov pre trestný čin podľa práva vydávajúceho členského štátu;

g) prípadne iné následky trestného činu.“

16 Článok 15 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Rozhodnutie o odovzdaní“, stanovuje:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní, požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17.

3. Vydávajúci súdny orgán môže kedykoľvek zaslať vykonávajúcemu súdnemu orgánu ďalšie užitočné informácie.“

Vnútroštátne právo

Holandské právo

17 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb) z 29. apríla 2004 (Stb. 2004, č. 195), preberá rámcové rozhodnutie 2002/584 do holandského práva.

18 Článok 12 tohto zákona znie takto:

„Odovzdanie sa odmietne, pokiaľ je účelom európskeho zatykača vykonanie rozsudku vydaného na pojednávaní, na ktorom sa obžalovaný osobne nezúčastnil, okrem prípadu, ak by bolo v európskom zatykači uvedené, že v súlade s procesnými požiadavkami vydávajúceho členského štátu:

a) bol obžalovaný včas osobne predvolaný, a teda informovaný o stanovenom termíne a mieste pojednávania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa mu inými prostriedkami skutočne úradne oznámili informácie o stanovenom termíne a mieste tohto pojednávania tak, aby bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný vedel o plánovanom pojednávaní a bol informovaný o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa na pojednávaní nezúčastní; alebo

b) bol obžalovaný informovaný o pojednávaní a splnomocnil advokáta podľa vlastného výberu alebo ustanoveného štátom, aby ho obhajoval v konaní, a tento advokát ho v konaní skutočne obhajoval; alebo

c) po tom, ako sa obžalovanému doručilo rozhodnutie a bol výslovne poučený o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má obžalovaný právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zmene pôvodného rozhodnutia:
   1° výslovne uviedol, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok; alebo
   2° nepodal návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty; alebo

d) rozhodnutie obžalovanému nebolo osobne doručené, ale:
   1° rozhodnutie sa mu osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučený o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového;
   2° bude poučený o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.“

Nemecké právo

19 § 56a Strafgesetzbuch (Trestný zákon, ďalej len „StGB“) stanovuje:

„1. Súd určí dĺžku skúšobnej doby. Skúšobná doba nemôže byť dlhšia ako päť rokov a kratšia ako dva roky.

2. Skúšobná doba začína plynúť, keď rozhodnutie o odklade výkonu trestu nadobudne právoplatnosť. Skúšobná doba môže byť následne pred svojím uplynutím skrátená na minimálnu dĺžku alebo predĺžená na maximálnu dĺžku.“

20 Podľa § 56b StGB:

„1. Súd môže uložiť odsúdenému podmienky, ktoré majú napraviť spôsobenú ujmu. Odsúdeného nemožno podrobiť neprimeraným požiadavkám.

2. Súd môže uložiť odsúdenému, aby podľa svojich možností nahradil škodu spôsobenú svojím konaním, aby zaplatil peňažnú sumu verejnoprospešnej inštitúcii, ak je to vhodné s prihliadnutím na povahu konania a osobu páchateľa, aby vykonal verejnoprospešné práce alebo aby zaplatil peňažnú sumu Štátnej pokladnici.

…“

21 § 56c StGB znie takto:

„1. Súd dáva odsúdenému pokyny počas trvania skúšobnej doby v prípade, ak odsúdený potrebuje túto pomoc, aby nespáchal trestný čin. Odsúdenému nemožno z tohto dôvodu uložiť neprimerané požiadavky týkajúce sa jeho spôsobu života.

2. Súd môže najmä nariadiť odsúdenému, aby splnil príkazy týkajúce sa pobytu, vzdelávania, práce alebo voľného času alebo usporiadania jeho ekonomických záležitostí, aby sa v určených časoch dostavil na súd alebo na iný úrad, aby nekontaktoval, nenavštevoval, nezamestnával, neškolil, ani neposkytoval ubytovanie obeti alebo určitým osobám alebo osobám patriacim k určitej skupine, ktoré by mu mohli poskytnúť príležitosť alebo podnet na spáchanie nových trestných činov, aby nevlastnil, neprenášal so sebou ani neprechovával určité predmety, ktoré by mu mohli poskytnúť príležitosť alebo podnet na spáchanie nových trestných činov alebo aby plnil vyživovacie povinnosti.

…“

22 § 56d StGB uvádza:

„1. Ak je to vhodné na to, aby sa odsúdenému zabránilo v páchaní trestných činov, súd umiestni odsúdeného pod dohľad a vedenie probačného úradníka na celú dĺžku skúšobnej doby alebo jej časť.

2. Súd spravidla nariadi dohľad uvedený v odseku 1, keď odkladá výkon trestu odňatia slobody v trvaní viac ako deväť mesiacov a keď odsúdený ešte nedosiahol vek dvadsaťsedem rokov.

3. Probačný úradník vedie odsúdeného a pomáha mu. So súhlasom súdu dohliada probačný úradník na dodržiavanie podmienok a pokynov, ako aj ponúk a sľubov a podáva správy o spôsobe života odsúdeného v intervaloch, ktoré určí súd. Probačný úradník informuje súd o hrubých alebo pretrvávajúcich porušeniach podmienok, pokynov, ponúk alebo sľubov.

…“

23 Pod nadpisom „Zrušenie odkladu“ § 56f StGB stanovuje:

„1. Súd zruší odklad, ak odsúdený spácha trestný čin počas skúšobnej doby a tak preukáže, že očakávanie, ktoré odôvodnilo odklad výkonu trestu, sa nenaplnilo, ak hrubo alebo trvalo nerešpektuje pokyny alebo sa trvalo vyhýba dohľadu a vedeniu probačného úradníka, čím dáva dôvody k obave z recidívy, alebo ak hrubo alebo trvalo porušuje podmienky.…

2. Súd však nezruší odklad, ak postačuje uložiť dodatočné podmienky alebo pokyny, najmä umiestniť odsúdeného pod dohľad probačného úradníka alebo predĺžiť skúšobnú dobu alebo dobu, počas ktorej je odsúdený umiestnený pod dohľad. V druhom prípade skúšobnú dobu nemožno predĺžiť o viac ako o polovicu pôvodne uloženej skúšobnej doby.

…“

24 Podľa § 57 StGB, nazvaného „Odklad výkonu zostávajúcej časti časovo obmedzeného trestu odňatia slobody“:

„1. Po výkone dvoch tretín uloženého trestu, minimálne však dvoch mesiacov, súd odloží výkon zostávajúcej časti časovo obmedzeného trestu odňatia slobody a uloží skúšobnú dobu, ak sa domnieva, že to môžu odôvodniť záujmy verejnej bezpečnosti a ak s tým odsúdený súhlasí. Súd rozhodne predovšetkým s prihliadnutím na osobu odsúdeného, jeho minulosť, okolnosti sprevádzajúce jeho čin, význam právom chráneného záujmu, ktorý by bol ohrozený v prípade recidívy, správanie odsúdeného počas výkonu trestu, jeho životné podmienky a očakávané účinky odkladu.

2. Po výkone polovice časovo obmedzeného trestu odňatia slobody, minimálne však šiestich mesiacov, súd môže odložiť výkon zostávajúcej časti a uložiť skúšobnú dobu, ak odsúdený po prvýkrát vykonáva trest odňatia slobody a ak tento trest neprekračuje dva roky alebo ak celkové posúdenie spáchaného činu, osoby páchateľa a jeho vývoja počas výkonu trestu potvrdzuje existenciu osobitných okolností a sú splnené ostatné podmienky uvedené v odseku 1.

3. § 56a až § 56e sa uplatňujú obdobne: skúšobná doba nemôže byť ani v prípade neskoršieho skrátenia kratšia ako zostávajúca časť trestu. Keď odsúdený vykonal najmenej jeden rok zo svojho trestu pred odkladom výkonu zostávajúcej časti trestu s uložením skúšobnej doby, súd ho spravidla umiestni pod dohľad a vedenie probačného úradníka na celú dĺžku skúšobnej doby alebo jej časť.

4. Pokiaľ sa trest odňatia slobody započítava, považuje sa za vykonaný v zmysle odsekov 1 až 3.

5. § 56f a § 56g sa uplatňujú obdobne. Súd zruší odklad výkonu trestu aj vtedy, ak v čase medzi odsúdením a rozhodnutím o odklade odsúdený spáchal trestný čin, ktorý súd nemohol z vážnych dôvodov zohľadniť v čase, keď rozhodoval o odklade výkonu a ktorý by v prípade, ak by bol býval zohľadnený, viedol k odmietnutiu odkladu výkonu; za odsúdenie sa považuje rozsudok, v ktorom bolo možné naposledy preskúmať skutkové zistenia vo veci samej.

6. Súd môže upustiť od odkladu výkonu zostávajúcej časti časovo obmedzeného trestu odňatia slobody a uloženia skúšobnej doby, ak odsúdený poskytne nedostatočné alebo nepravdivé údaje o mieste, kde sa nachádzajú zhabané veci získané z trestného činu.

…“

25 Pod nadpisom „Uvedenie do predošlého stavu v prípade neposkytnutia práva byť vypočutý“ § 33a Strafprozeßordnung (Trestný poriadok, ďalej len „StPO“) stanovuje:

„Keď súd rozhodol bez zohľadnenia práva účastníka konania byť vypočutý spôsobom, ktorý mal vplyv na rozhodnutie, a keď rozhodnutie nemožno napadnúť žalobou ani iným právnym prostriedkom, súd z úradnej povinnosti alebo na návrh uvedie uznesením konanie do stavu, v akom sa nachádzalo pred prijatím rozhodnutia, pokiaľ ujma spôsobená účastníkovi konania stále trvá. § 47 sa uplatňuje obdobne.“

26 § 35 StPO, nazvaný „Oznámenie“, znie takto:

„1. Rozhodnutia vydané v prítomnosti dotknutej osoby sa tejto osobe oznámia vyhlásením. Na jej žiadosť sa jej vydá odpis rozhodnutia.

2. Ostatné rozhodnutia sa oznamujú doručením. Ak oznámenie rozhodnutia nespôsobuje plynutie lehoty, stačí oznámenie bez osobitných formálnych náležitostí.

3. Osoba, ktorá nie je na slobode, môže požiadať, aby jej doručovaná písomnosť bola prečítaná.“

27 Pod nadpisom „Doručovanie“ § 37 StPO uvádza:

„1. Doručovanie sa riadi obdobne pravidlami občianskeho súdneho poriadku.

2. Keď sa písomnosť určená účastníkovi konania doručuje viacerým osobám, ktoré sú oprávnené ju prijať, plynie lehota od posledného doručenia.

…“

28 Podľa § 40 StPO, nazvaného „Doručovanie zverejnením“:

„1. Doručovanie zverejnením je prípustné, ak doručenie obžalovanému, ktorému ešte nebolo doručené predvolanie na hlavné pojednávanie, nemožno vykonať v Nemecku predpísaným spôsobom a ak uplatnenie predpisov upravujúcich doručovanie v zahraničí sa javí neuskutočniteľné alebo vopred neúspešné. Doručenie sa považuje za vykonané po dvoch týždňoch od uverejnenia oznámenia.

2. Ak predvolanie na hlavné pojednávanie už bolo doručené obžalovanému, možno mu ho doručovať zverejnením len vtedy, ak nie je možné vykonať doručovanie v Nemecku predpísaným spôsobom.

3. Doručovanie zverejnením je prípustné v konaní o odvolaní obžalovaného, ak nie je možné písomnosť doručiť na adresu posledného doručovania alebo na adresu, ktorú obžalovaný naposledy oznámil.“

29 V súlade s § 311 StPO, nazvaným „Okamžitá sťažnosť“:

„1. Okamžitá sťažnosť sa riadi nasledujúcimi osobitnými ustanoveniami.

2. Sťažnosť sa musí podať do jedného týždňa; lehota začína plynúť od oznámenia (§ 35) rozhodnutia.

3. Súd nemá právomoc zmeniť svoje rozhodnutie napadnuté sťažnosťou. Vyhovie však sťažnosti, keď na ujmu sťažovateľa využil skutočnosti alebo výsledky dokazovania, ku ktorým sťažovateľ ešte nebol vypočutý, a keď sa na základe neskorších vyjadrení sťažovateľa domnieva, že sťažnosť je dôvodná.“

30 Pod nadpisom „Neskoršie rozhodnutie o podmienečnom odklade výkonu trestu alebo o upozornení s podmienečným uložením trestu“ § 453 StPO stanovuje:

„1. Neskoršie rozhodnutia o podmienečnom odklade výkonu trestu alebo o upozornení s podmienečným uložením trestu (§ 56a až § 56g, § 58, § 59a, § 59b StGB) prijíma súd bez pojednávania uznesením. Prokurátor a obžalovaný musia byť vypočutí. § 246a ods. 2 a § 454 ods. 2 štvrtá veta sa uplatňujú obdobne. Ak súd musí rozhodnúť o zrušení odkladu výkonu trestu pre nerešpektovanie podmienok alebo pokynov, poskytne odsúdenému príležitosť byť ústne vypočutý. Keď bol určený probačný úradník, súd ho informuje o tom, že má v úmysle rozhodnúť o zrušení odkladu výkonu trestu alebo o odpustení trestu; súd ho informuje aj o tom, čo sa dozvedel v iných trestných konaniach, ak je to vhodné s prihliadnutím na cieľ probačného dohľadu.

2. Rozhodnutia uvedené v odseku 1 možno napadnúť sťažnosťou. Sťažnosť sa môže zakladať iba na nezákonnosti rozhodnutia alebo na neskoršom predĺžení skúšobnej doby. Zrušenie odkladu, odpustenie trestu, zrušenie odpustenia trestu, odsúdenie na podmienečný trest a vyhlásenie o tom, že upozornenie bolo postačujúce (§ 56f, § 56g, § 59b StGB) možno napadnúť okamžitou sťažnosťou.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

31 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že Officier van justitie bij de rechtbank (Prokurátor na súde, Holandsko) podal 13. júna 2017 na vnútroštátny súd, v tomto prípade Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko), návrh na vykonanie európskeho zatykača, ktorý vydal 9. mája 2017 Staatsanwaltschaft Stuttgart (Prokuratúra v Stuttgarte, Nemecko).

32 Predmetom tohto európskeho zatykača je zadržanie a odovzdanie pána Ardica, nemeckého štátneho príslušníka s bydliskom v Holandsku, na účely výkonu dvoch trestov odňatia slobody v Nemecku, každého v trvaní jeden rok a osem mesiacov, ktoré boli uložené právoplatnými rozsudkami, ktoré vyhlásili Amtsgericht Böblingenn (Okresný súd Böblingen, Nemecko) 4. marca 2009 a Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (Okresný súd Stuttgart-Bad Cannstatt, Nemecko) 10. novembra 2010 v konaniach, ktorých sa odsúdený osobne zúčastnil.

33 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že po tom, čo pán Ardic vykonal časť oboch týchto trestov, príslušné nemecké súdy odložili výkon ich zostávajúcej časti. Rozhodnutiami zo 4. apríla a 18. apríla 2013 však Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (Okresný súd Stuttgart-Bad Cannstatt) zrušil tieto odklady a nariadil výkon zostávajúcej časti uvedených trestov v trvaní 338 a 340 dní z dôvodu, že odsúdený trvalo nedodržiaval stanovené podmienky a vyhýbal sa dohľadu a vedeniu svojho probačného úradníka, ako aj dohľadu súdov.

34 Vnútroštátny súd vyvodzuje z údajov uvedených v európskom zatykači, o ktorý ide vo veci samej, že pán Ardic sa osobne nezúčastnil na konaniach, ktoré viedli k vydaniu uvedených rozhodnutí o zrušení odkladu.

35 V uvedenom európskom zatykači sa okrem toho uvádza, že rozhodnutia o zrušení odkladu, o ktoré ide vo veci samej, neboli doručené zverejnením v zmysle § 40 StPO, takže pánovi Ardicovi treba priznať právo byť vypočutý *a posteriori* k týmto rozhodnutiam, avšak bez toho, aby to malo vplyv na ich vykonateľnosť.

36 Pán Ardic potvrdil, že sa nezúčastnil na konaniach, ktoré viedli k vydaniu rozhodnutí o zrušení odkladov, o ktoré ide vo veci samej, a vyhlásil, že ak by vedel o dátume a mieste týchto konaní, bol by sa na nich zúčastnil s cieľom presvedčiť nemecké súdy, aby odklady nezrušili.

37 Podľa vnútroštátneho súdu musia nemecké súdy zrušiť odklad najmä vtedy, ak sa odsúdený trvalo vyhýba dohľadu a vedeniu probačného úradníka alebo trvalo nerešpektuje uvedené podmienky. Tieto súdy sa naproti tomu musia zdržať zrušenia odkladu, ak v podstate postačuje uložiť dodatočné podmienky alebo predĺžiť skúšobnú dobu.

38 Z rozhodnutí o zrušení odkladov, o ktoré ide vo veci samej, vyplýva, že Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (Okresný súd Stuttgart-Bad Cannstatt) skonštatoval, že uloženie dodatočných podmienok alebo predĺženie skúšobnej doby neboli dostatočné a že zrušenie odkladov bolo v súlade so zásadou proporcionality.

39 Vnútroštátny súd z toho vyvodzuje, že pri rozhodovaní o zrušení odkladu disponuje nemecký súd voľnou úvahou, ktorá mu umožňuje zohľadniť situáciu alebo osobu odsúdeného.

40 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), rozlišoval medzi opatreniami pozmeňujúcimi dĺžku uloženého trestu odňatia slobody a opatreniami týkajúcimi sa podmienok výkonu takéhoto trestu. V bode 85 tohto rozsudku totiž Súdny dvor uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa článok 6 ods. 1 EDĽP neuplatní na opatrenia týkajúce sa podmienok výkonu trestu odňatia slobody, „najmä postupov súvisiacich s podmienečným prepustením“.

41 V tomto prípade však rozhodnutia o zrušení odkladov, o ktoré ide vo veci samej, nemenili dĺžku trestov odňatia slobody uložených pánovi Ardicovi, keďže pán Ardic mal v skutočnosti vykonať celú dĺžku týchto trestov bez už vykonanej časti.

42 Podľa názoru vnútroštátneho súdu z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v skutočnosti vyplýva, že otázky súvisiace s výkonom trestov sa netýkajú oprávnenosti trestného obvinenia v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP (rozsudky ESĽP zo 17. septembra 2009, Enea v. Taliansko, CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, bod 97, a z 23. októbra 2012, Ciok v. Poľsko, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, bod 38).

43 Opísaný prístup je v súlade s judikatúrou toho istého Európskeho súdu pre ľudské práva k pojmu „odsúdiť“ v zmysle článku 7 ods. 1 EDĽP, teda judikatúrou, podľa ktorej tento pojem úzko súvisí s pojmom „[rozhodnutia o] oprávnenosti… trestného obvinenia“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP. Tento súd totiž rozhodol, že na veci týkajúce sa výkonu trestov sa už nevzťahuje tento pojem odsúdenia (rozsudky ESĽP z 10. júla 2003, Grava v. Taliansko, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, bod 51, a z 23. októbra 2012, Giza v. Poľsko, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, bod 36).

44 Vnútroštátny súd ďalej uvádza, že rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 3. apríla 2012, Boulois v. Luxembursko (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), na ktorý Súdny dvor odkázal v bode 85 rozsudku z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), ako aj ďalšie rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré tento súd odkázal v bode 87 svojho rozsudku, sa týkali osôb vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré začali konanie o poskytnutie voľna, aby mohli dočasne opustiť ústav pre výkon trestu, o prepustenie z väzby, o umiestnenie do zariadenia s vysokým stupňom zabezpečenia a o udelenie milosti.

45 Vnútroštátny súd ešte spresňuje, že Európska komisia pre ľudské práva sa domnievala, že konanie o zrušenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody alebo o zrušenie podmienečného prepustenia nepatrí do pôsobnosti článku 6 ods. 1 EDĽP. V týchto konaniach totiž nejde o rozhodovanie sporov o občianskoprávnych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia (Európska komisia pre ľudské práva, 5. októbra 1967, X. v. Spolková republika Nemecko, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865; Európska komisia pre ľudské práva, 6. decembra 1977, X. v. Švajčiarsko, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876, a Európska komisia pre ľudské práva, 9. mája 1994, Sampson v. Cyprus, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

46 Vnútroštátny súd z toho vyvodzuje, že článok 6 ods. 1 EDĽP sa neuplatňuje na také rozhodnutia o zrušení odkladov, ako sú rozhodnutia vo veci samej.

47 Z toho však nevyhnutne nevyplýva, že tieto rozhodnutia nepatria ani do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

48 Na jednej strane totiž tieto rozhodnutia nemajú rovnakú povahu ako rozhodnutia, o ktoré išlo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

49 Na druhej strane, hoci článok 47 druhý odsek Charty skutočne zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP, takže zmysel a rozsah práv zaručených ustanoveniami Charty musí byť rovnaký, ako im priznáva EDĽP, právo Únie napriek tomu môže v súlade s článkom 52 ods. 3 Charty priznať širší rozsah ochrany, ako vyplýva z uvedeného článku 6 ods. 1.

50 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že podľa judikatúry Súdneho dvora má článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 zabezpečiť vysokú úroveň ochrany (rozsudky z 24. mája 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 37, a z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 58).

51 Navyše možno tvrdiť, že rozhodnutie o zrušení odkladu výkonu trestu odňatia slobody má z dôvodu svojich dôsledkov na osobnú slobodu pre odsúdeného rovnaký význam ako „rozsudok ukladajúci súhrnný trest“, ktorý vedie k novému určeniu výšky uložených trestov odňatia slobody, takže tento odsúdený musí byť z tohto dôvodu schopný vykonať svoje právo na obhajobu v konaní, ktoré môže viesť k zrušeniu odkladu a v ktorom súd pri prijímaní rozhodnutia disponuje voľnou úvahou (pozri analogicky rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 88).

52 Napokon, hoci bod 85 rozsudku z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), naznačuje, že na rozhodnutia o zrušení odkladu výkonu trestu sa nevzťahuje článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, vnútroštátny súd podotýka, že táto okolnosť nemôže vzhľadom na predchádzajúce úvahy predstavovať dostatočný dôvod na to, aby samostatne rozhodol, že toto ustanovenie sa v prejednávanej veci skutočne neuplatní.

53 Za týchto okolností Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Ak bola vyžiadaná osoba právoplatne uznaná za vinnú v konaní, ktoré sa uskutočnilo v jej prítomnosti, a bola odsúdená na trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienečne odložený, predstavuje následné konanie, v rámci ktorého súd v neprítomnosti vyžiadanej osoby nariadi zrušenie tohto podmienečného odkladu z dôvodu, že táto osoba porušuje podmienky odkladu a vyhýba sa dohľadu a vedeniu zo strany probačného úradníka, ‚konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia‘, v zmysle článku 4a rámcového rozhodnutia [2002/584]?“

O naliehavom prejudiciálnom konaní

54 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

55 Tento súd na podporu svojho návrhu uvádza skutočnosť, že pán Ardic je v súčasnosti vo väzbe v Holandsku v očakávaní ďalšieho pokračovania konania o vykonaní európskeho zatykača, o ktorý ide vo veci samej a ktorý na neho vydali príslušné orgány Spolkovej republiky Nemecko.

56 Vnútroštátny súd okrem toho uvádza, že v tejto súvislosti nemôže prijať rozhodnutie predtým, ako Súdny dvor rozhodne o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Odpoveď Súdneho dvora na položenú otázku má teda priamy a rozhodujúci vplyv na trvanie väzby pána Ardica v Holandsku vzhľadom na jeho prípadné vydanie pri výkone európskeho zatykača, o ktorý ide vo veci samej.

57 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré patrí do oblasti upravenej v tretej časti hlavy V Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. V dôsledku toho možno tento návrh prejednať v naliehavom prejudiciálnom konaní.

58 V druhom rade, pokiaľ ide o kritérium naliehavosti, podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je potrebné zohľadniť okolnosť, že dotknutá osoba vo veci samej je v súčasnosti pozbavená slobody a že jej ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej. Okrem toho je potrebné posúdiť situáciu dotknutej osoby v stave, v akom existovala ku dňu preskúmania návrhu, na základe ktorého sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom

konaní (rozsudky z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 45 a citovaná judikatúra, ako aj z 10. augusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 72 a citovaná judikatúra).

59 V prejednávanej veci je na jednej strane nesporné, že k tomuto dňu bol pán Ardic pozbavený slobody. Na druhej strane jeho ponechanie vo väzbe závisí od vyriešenia sporu vo veci samej, keďže opatrenie spočívajúce v jeho vzatí do väzby bolo podľa vysvetlení predložených vnútroštátnym súdom nariadené v rámci výkonu európskeho zatykača, o ktorý ide vo veci samej.

60 Za týchto podmienok piata komora Súdneho dvora 12. októbra 2017 na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta vyhovela návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.

O prejudiciálnej otázke

61 Na úvod treba uviesť, že hoci v prejednávanej veci sa pán Ardic osobne zúčastnil na konaniach, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov, ktorými bol právoplatne odsúdený na tresty odňatia slobody, nie je sporné, že následné rozhodnutia o zrušení odkladov, o ktoré ide vo veci samej, boli prijaté v jeho neprítomnosti.

62 Za týchto okolností treba otázku položenú vnútroštátnym súdom chápať tak, že tento súd chce v podstate určiť, či keď tak, ako vo veci samej, sa dotknutá osoba osobne zúčastnila na trestnom konaní, ktoré viedlo k vydaniu súdneho rozhodnutia, ktorým bola právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu a z tohto dôvodu jej bol uložený trest odňatia slobody, výkon ktorého bol neskôr čiastočne odložený za predpokladu dodržania určitých podmienok, sa má pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na neskoršie konanie o zrušení tohto odkladu založené na porušení uvedených podmienok počas skúšobnej doby.

63 S cieľom odpovedať na túto otázku treba v prvom rade pripomenúť, že pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má v celej Únii vykladať autonómne a jednotne nezávisle od kvalifikácie a hmotnoprávnych, ako aj procesných pravidiel, ktoré sú v trestnoprávnej oblasti v jednotlivých členských štátoch prirodzene odlišné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 65, 67 a 76).

64 V druhom rade, Súdny dvor už mal príležitosť rozhodnúť, že tento pojem treba chápať tak, že označuje konanie vedúce k prijatiu súdneho rozhodnutia, ktorým bola osoba, ktorej odovzdanie sa požaduje v rámci výkonu európskeho zatykača, právoplatne odsúdená (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 74).

65 V prípade, keď trestné konanie prebiehalo na viacerých stupňoch, na ktorých boli vydané po sebe idúce rozhodnutia, Súdny dvor rozhodol, že tento pojem odkazuje na posledný stupeň tohto konania, v ktorom súd po tom, čo preskúmal vec skutkovo aj právne, právoplatne rozhodol o vine dotknutej osoby a uložil jej trest odňatia slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 81, 83, 89, 90 a 98).

66 Súdny dvor ešte spresnil, že uvedený pojem sa vzťahuje aj na nasledujúce konanie, v ktorom je vydané súdne rozhodnutie, ktorým sa právoplatne mení výška jedného alebo viacerých skôr uložených trestov, pokiaľ orgán, ktorý prijal toto rozhodnutie, disponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 83, 90 a 96).

67 Z uvedeného vyplýva, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „rozhodnutie“, ktorý je v ňom uvedený, sa vzťahuje na súdne rozhodnutie alebo rozhodnutia týkajúce sa odsúdenia dotknutej osoby v trestnom konaní, teda rozhodnutie alebo rozhodnutia, ktorými bolo po skutkovom a právnom preskúmaní veci právoplatne rozhodnuté o vine dotknutej osoby a prípadne o treste odňatia slobody, ktorý jej je uložený.

68 V prejednávanej veci treba určiť, či na rozhodnutie o zrušení odkladu výkonu skôr uloženého trestu odňatia slobody možno na účely uplatňovania tohto ustanovenia hľadieť ako na také rozhodnutie, aké je opísané v predchádzajúcom bode.

69 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že rámcové rozhodnutie 2002/584 má zavedením zjednodušeného a efektívneho systému odovzdávania osôb odsúdených alebo podozrivých z porušenia trestného zákona, zjednodušiť a zrýchliť súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre Úniu, a to stať sa zónou slobody, bezpečnosti a spravodlivosti na základe vysokého stupňa dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi v súlade so zásadou vzájomného uznávania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 36 a 37, ako aj z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 75 a 76).

70 Na tento účel uvedené rámcové rozhodnutie vo svojom článku 1 ods. 2 stanovuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Okrem prípadov výnimočných okolností teda vykonávajúce súdne orgány môžu odmietnuť vykonať takýto zatykač len v prípadoch nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v rámcovom rozhodnutí 2002/584, pričom výkon európskeho zatykača možno podriadiť iba podmienkam, ktoré taxatívne stanovuje uvedené rámcové rozhodnutie. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa má vykladať reštriktívne (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 50 a citovaná judikatúra).

71 Konkrétnejšie článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584, vložený článkom 2 rámcového rozhodnutia 2009/299, má obmedziť možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača tým, že presne a jednotne vymenúva podmienky, za ktorých uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, nemožno odmietnuť (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 53 a citovaná judikatúra).

72 Podľa tohto ustanovenia je vykonávajúci súdny orgán povinný vykonať európsky zatykač bez ohľadu na neprítomnosť dotknutej osoby na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, ak sa potvrdila existencia niektorej z okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a), b), c) alebo d) tohto rámcového rozhodnutia (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 55).

73 Uvedené ustanovenie tak má zlepšiť súdnu spoluprácu v trestných veciach harmonizáciou podmienok výkonu európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby, čo môže uľahčiť vzájomné uznávanie súdnych rozhodnutí medzi členskými štátmi. Zároveň toto ustanovenie posilňuje procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie tým, že im zabezpečuje vysokú úroveň ochrany prostredníctvom plného rešpektovania ich práva na obhajobu, ktoré sa odvodzuje od práva na spravodlivé súdne konanie tak, ako ho zakotvuje najmä článok 6 EDĽP (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 51, a z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 58 až 60).

74 Na tento účel Súdny dvor dbá, aby sa článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladal a uplatňoval v súlade s požiadavkami tohto článku 6 EDĽP a na neho sa vzťahujúcou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 78 až 80, a z 10. augusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 87 až 89).

75 Hoci teda súdne rozhodnutie o právoplatnom odsúdení dotknutej osoby, vrátane rozhodnutia určujúceho trest odňatia slobody, ktorý sa má vykonať, plne patria do pôsobnosti uvedeného článku 6 EDĽP, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že toto ustanovenie sa naopak neuplatňuje na otázky súvisiace s podmienkami výkonu alebo uplatnenia takéhoto trestu odňatia slobody (pozri v tomto zmysle rozsudky ESĽP z 3. apríla 2012, Boulois v. Luxembursko, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, bod 87; z 25. novembra 2014, Vasilescu v. Belgicko, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, bod 121, a z 2. júna 2015, Pacula v. Belgicko, CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, bod 47).

76 Inak je to iba v prípade, keď po rozhodnutí, ktorým sa rozhodlo o vine dotknutej osoby a ktorým jej bol uložený trest odňatia slobody, nové súdne rozhodnutie mení buď povahu, alebo dĺžku skôr uloženého trestu, čo je prípad, keď je trest odňatia slobody nahradený vyhostením (rozsudok ESĽP z 15. decembra 2009, Gurguchiani v. Španielsko, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, body 40, 47 a 48) alebo keď je skôr uložený trest odňatia slobody predĺžený (rozsudok ESĽP z 9. októbra 2003, Ezeh a Connors v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).

77 S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sa teda treba domnievať, že na účely článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 pojem „rozhodnutie“, ktorý je v ňom uvedený, nezahŕňa rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody, s výnimkou prípadu, keď má toto rozhodnutie za cieľ alebo za následok zmenu buď povahy, alebo dĺžky uvedeného trestu a keď orgán, ktorý rozhodnutie vydal, disponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 78 až 80, ako aj z 10. augusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 85, 90 a 96).

78 Pokiaľ ide konkrétnejšie o také rozhodnutia o zrušení odkladu výkonu skôr uložených trestov odňatia slobody, ako sú rozhodnutia vo veci samej, zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že v prejednávanej veci tieto rozhodnutia nemali vplyv ani na povahu, ani na dĺžku trestov odňatia slobody uložených skoršími rozsudkami o právoplatnom odsúdení dotknutej slobody, ktoré sú základom európskeho zatykača, ktorého vykonanie v Holandsku požadujú nemecké orgány.

79 Konania, ktoré viedli k vydaniu uvedených rozhodnutí o zrušení odkladu, totiž nemali za cieľ znovu meritórne preskúmať veci, ale týkali sa iba dôsledkov, ktoré z hľadiska uplatnenia pôvodne uložených trestov, výkon ktorých bol následne čiastočne odložený za predpokladu dodržania určitých podmienok, bolo potrebné prikladať okolnosti, že odsúdený sa počas skúšobnej doby nesprával v súlade s uvedenými podmienkami.

80 V tomto rámci mal príslušný súd podľa príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy iba určiť, či taká okolnosť odôvodňovala, aby bol odsúdený skutočne povinný vykonať čiastočne alebo v celom rozsahu tresty odňatia slobody, ktoré boli uložené pôvodne a ktorých výkon bol následne čiastočne odložený. Ako uviedol generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, hoci mal tento súd v tejto súvislosti voľnú úvahu, táto úvaha sa nevzťahovala na výšku alebo povahu trestov uložených dotknutej osobe, ale iba na to, či sa odklady mali zrušiť alebo sa mohli ponechať, v prípade potreby doplnené dodatočnými podmienkami.

81 Také rozhodnutia o zrušení odkladov, ako sú rozhodnutia vo veci samej, tak majú za následok iba to, že dotknutá osoba musí vykonať nanajvýš zostávajúcu časť takého trestu, ktorý jej bol pôvodne uložený. Pokiaľ je tak ako vo veci samej odklad zrušený v celom rozsahu, odsúdenie nadobúda znovu všetky svoje účinky a určenie dĺžky trestu, ktorý zostáva vykonať, je výsledkom čisto aritmetického výpočtu, pri ktorom sa počet dní už strávených vo výkone trestu jednoducho odpočíta od celkového trestu uloženého právoplatným odsudzujúcim rozsudkom.

82 Za týchto okolností a vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bode 77 tohto rozsudku, sa článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 nevzťahuje na také rozhodnutia o zrušení odkladu, ako sú rozhodnutia vo veci samej, pretože tieto rozhodnutia ponechávajú nezmenené tresty uložené právoplatnými odsudzujúcimi rozhodnutiami tak pokiaľ ide o ich povahu, ako aj ich výšku.

83 Hoci nemožno poprieť, že opatrenie o zrušení odkladu môže ovplyvniť situáciu dotknutej osoby, zároveň platí, že dotknutá osoba nemôže nepoznať dôsledky, ktoré môže vyvolať porušenie podmienok, od ktorých závisí priznanie takéhoto odkladu.

84 Navyše v prejednávanej veci práve skutočnosť, že dotknutá osoba opustila nemecké územie v rozpore s podmienkou, od ktorej výslovne záviselo poskytnutie odkladu, viedla k tomu, že príslušné nemecké orgány jej nemohli osobne doručiť informáciu o začatí konaní s cieľom možného zrušenia skôr poskytnutých odkladov, a teda k prijatiu rozhodnutí o zrušení, o ktoré ide vo veci samej, v jej neprítomnosti.

85 Ani v prípade, keď tak ako vo veci samej bolo voči odsúdenému prijaté rozhodnutie o zrušení odkladu v konaní, ktorého sa nezúčastnil, však tento odsúdený nie je zbavený žiadneho práva, pokiaľ, ako to vyplýva z príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy, má najmä možnosť byť súdom vypočutý *a posteriori* a pokiaľ je tento súd povinný určiť, či s prihliadnutím na tento výsluch treba rozhodnutie o zrušení odkladu zmeniť.

86 V každom prípade v kontexte článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je relevantným kritériom, ktoré možno jednotne uplatniť, kritérium založené na povahe „rozhodnutia“, ktoré je v ňom uvedené, ako vyplýva z bodov 75 až 77 tohto rozsudku.

87 Okrem toho a ako už bolo uvedené v bode 70 tohto rozsudku, extenzívnejší výklad pojmu „rozhodnutie“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, než je uvedený v bode 77 tohto rozsudku, by mohol ohroziť efektívnosť mechanizmu európskeho zatykača.

88 Treba ešte dodať, že výklad, ku ktorému dospel Súdny dvor v uvedenom bode 77, znamená iba to, že rozhodnutie, ktoré sa vzťahuje iba na výkon alebo uplatnenie trestu odňatia slobody právoplatne uloženého v trestnom konaní a ktoré neovplyvňuje ani výrok o vine, ani povahu alebo výšku tohto trestu, nepatrí do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, takže neprítomnosť dotknutej osoby počas konania, ktoré viedlo k vydaniu toho rozhodnutia, nemôže predstavovať oprávnený dôvod na odmietnutie vykonať európsky zatykač.

89 Napriek tomu, ako to generálny advokát uviedol v bodoch 76 a 77 svojich návrhov a ako to napokon výslovne vyplýva z článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299, takýto výklad vôbec neznamená, že členské štáty nemajú povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne zásady, ktoré sú zakotvené v článku 6 ZEÚ, vrátane práva na obhajobu osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie, alebo povinnosť zabezpečiť rešpektovanie týchto práv a zásad ich súdmi.

90 Táto povinnosť práve posilňuje vysoký stupeň dôvery, ktorá musí existovať medzi členskými štátmi, a teda zásadu vzájomného uznávania, na ktorej sa zakladá mechanizmus európskeho zatykača. Táto zásada totiž spočíva na vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi, že ich vnútroštátne právne poriadky sú spôsobilé poskytnúť rovnocennú a účinnú ochranu základných práv uznaných na úrovni Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. mája 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, body 49 a 50, ako aj z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 77 a 78).

91 V tomto kontexte a s cieľom efektívnej súdnej spolupráce v trestných veciach musia vydávajúce a vykonávajúce súdne orgány plne využívať nástroje upravené najmä v článku 8 ods. 1 a v článku 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak, aby podporili vzájomnú dôveru, ktorá je základom tejto spolupráce.

92 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že v prípade, keď sa dotknutá osoba osobne zúčastnila na trestnom konaní, ktoré viedlo k súdnemu rozhodnutiu, ktorým bola právoplatne uznaná za vinnú z trestného činu a ktorým jej bol z tohto dôvodu uložený trest odňatia slobody, výkon ktorého bol neskôr čiastočne odložený za predpokladu dodržania určitých podmienok, sa pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na následné konanie o zrušenie tohto odkladu založené na porušení uvedených podmienok počas skúšobnej doby, pokiaľ rozhodnutie o zrušení odkladu prijaté v tomto konaní nemení ani povahu, ani dĺžku pôvodne uloženého trestu.

O trovách

93 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

V prípade, keď sa dotknutá osoba osobne zúčastnila na trestnom konaní, ktoré viedlo k súdnemu rozhodnutiu, ktorým bola právoplatne uznaná za vinnú z trestného činu a ktorým jej bol z tohto dôvodu uložený trest odňatia slobody, výkon ktorého bol neskôr čiastočne odložený za predpokladu dodržania určitých podmienok, sa pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na následné konanie o zrušenie tohto odkladu založené na porušení uvedených podmienok počas skúšobnej doby, pokiaľ rozhodnutie o zrušení odkladu prijaté v tomto konaní nemení ani povahu, ani dĺžku pôvodne uloženého trestu.

Podpisy